

[Aksel Larsen.]

i Korea var årsagen til, at det stod så galt til, at den måtte indkalde rigsdagen og komme med sine forslag netop nu; så kan det vel ikke være utilladeligt at tale om Korea. Regeringen har selv ønsket, hvad der var rimeligt, at der blev en generaldebat om hele regeringens forslagskompleks, og at den fandt sted, når den første sag i dette forslagskompleks kom til behandling, den første sag efter regeringens ønske, handelsministerens forslag til rigsdagsbeslutning — det var ikke vort, men regeringens ønske. Derfor finder jeg, det er rigtigt, at jeg, som regeringen har ønsket, benytter mig af denne lejlighed til at tale om spørgsmålet i dets helhed og derunder også nævner Danmarks udenrigspolitik, internationale handelspolitik og Korea, alle disse spørgsmål, som dog må tages med i betragtning, når man vil fremsætte en samlet bedømmelse af situationen og regeringens forslag.

Ministeren taler hånligt om, at vi vil have Kina sat på friliste. Det er udmærket, at en ansvarlig minister i regeringen taler sådan, når det drejer sig om et land, som Danmark opretholder diplomatisk forbindelse med, og om hvilket udenrigsministeren for et par måneder siden har sagt, at regeringen alvorligt vil bestræbe sig på at få dets lovlige regering ind i sikkerhedsrådet. Man får unægtelig af handelsministerens udtalelser om Kina på friliste et indtryk af, hvor alvorligt regeringen mener det med de forsikringer, dens udenrigsminister gav os i forsommeren.

Hvad Korea angår, siger handelsministeren, at alene fordi der står noget om Korea i vor dagsorden, kan han ikke stemme for den, eller i hvert fald det er i sig selv tilstrækkelig motivering til ikke at stemme for den. Han finder det yderst forkasteligt, at der ikke står noget om „det kyniske, uprovokerede angreb af Nordkorea“. Jeg vil bede handelsministeren komme med skygge af bevis for, at der foreligger et angreb fra Nordkorea, endstige et kynisk uprovokeret angreb. Et sådant bevis er han ikke i stand til at komme med. Så skulle han også lade være med at komme med påstanden her.

Iøvrigt har ministeren ikke haft en eneste bemærkning at gøre angående de ting, der udgjorde det væsentlige i min tale her. Han har ikke følt trang til at komme ind på spørgsmålet om Marshallplanen, den såkaldte Marshallhjælps virkelige følger og medansvar for den katastrofale økonomiske situation, landet befinder sig i; han har ikke følt trang til at komme ind på devalueringens

følger; han har ikke følt trang til at komme ind på prisklemmen forårsaget af regeringens egen politik; han har ikke følt trang til at komme ind på Englandsaftalen, Englandspriserne og regeringens ansvar herfor, han har ikke følt trang til at komme ind på Pariserfrilisterne, som regeringen har været så glad for, men som han selv nu her har fordømt. Han har heller ikke følt trang til at beskæftige sig med den kendsgerning, jeg slog fast i min første tale, at regeringen allerede har anvendt kreditbegrænsningen, så det er mere end flot, når regeringen nu helligt siger: vi agter virkelig ikke at anvende kreditbegrænsning som middel imod krisen! Vi har ovenikøbet af finansministerens indlæg i debatten fået at vide, hvor alvorligt regeringens kreditbegrænsende politik har virket, nemlig sådan, at finansministeren simpelthen ikke tør tænke på at optage et statslån af frygt for de følger, det kan få for renteniveauet. Derfor må man sige, at regeringen er tynd i papirerne, når den minister, der skal tage hovedstødet i debatten, ikke er i stand til at klare sig på en bedre måde.

Hvad angår ministerens bemærkning om handelen med Østeuropa, vil jeg tillade mig at erindre ministeren om, at den 25. maj havde vi tillægsbevillingslovdebat her i tinget, og ved den lejlighed talte jeg om det samme emne. Da bragte jeg en række konkrete tal for, hvorledes det stod til med Danmarks eksport til Østeuropa, en eksport, som stort set er blevet halveret i løbet af et par år, og jeg sagde, at dette måtte ses på baggrund af, at vor eksport iøvrigt i almindelighed i de samme år var steget fra 2,3 til 3,6 milliarder. Handelsministeren skulle studere disse tal, se, om han kan rokke ved dem, og hvis han ikke kan det, skal han i det mindste ikke forsøge at klare sig med en flot bemærkning om, at vi ville forsøge at sælge noget mere til Polen, men Polen ville have dollars. Det skulle han gøre, så meget mere som forholdet er det — hvad jeg har haft lejlighed til at fremdrage før —, at der var forhandlinger om salg af for 30 mill. kr. cementfabrikmaskiner til Polen, men det blev ikke til noget. Jeg har fremdraget denne sag flere gange her i tinget, men jeg har aldrig kunnet få noget svar fra regeringen. Eller den omstændighed, at Polen ved de sidste handelsforhandlinger ønskede at købe dansk smør, men regeringen sagde: vi vil ikke sælge dansk smør til Polen, heller ikke, selvom Polen vil betale mere end England, for vi foretrækker at sælge smørret til England til lavere priser. Man skal ikke komme og bebrejde Polen,